

1

IVY

Ik waardeer een goede checklist heus wel, maar ik begin nu toch te denken dat mijn moeder een beetje te ver is gegaan.

‘Sorry, welke bladzijde?’ vraag ik, terwijl ik onder mams verwachtingsvolle Skype-blik door het boekwerk op onze keukentafel blader. De titel luidt: *Uitstapje 20-jarig huwelijk Sterling-Shepard: instructies voor Ivy en Daniel* en het document telt maar liefst elf pagina’s – dubbelzijdig geprint. Mijn ouders zijn voor de allereerste keer zonder mij en mijn broer weg – vier dagen – en dat uitstapje heeft ze gepland met dezelfde grondigheid en militaire precisie als ze altijd alles doet. Met deze checklist én haar constante gebel via Skype en FaceTime is het bijna alsof ze niet eens weg zijn.

‘Negen,’ zegt mam. Ze draagt haar blonde haar in haar karakteristieke klassieke knot en haar make-up is onberispelijk, ook al is het in San Francisco amper vijf uur in de ochtend. De thuisvlucht van mijn ouders vertrekt pas over drieënhalf uur, maar mam is altijd en eeuwig overal klaar voor. ‘Vlak na de paragraaf over de verlichting.’

‘Ah, de verlichtingsparagraaf.’ Mijn broer Daniel zucht dramatisch vanaf de andere kant van de tafel, terwijl hij een overdosis Lucky Charms in zijn kom gooit. Daniel is al zestien, maar wat zijn voorkeur voor ontbijtgranen aangaat, lijkt hij nog wel een kleuter. ‘Ik dacht dat we de lampen gewoon aan konden doen als we ze nodig hadden en weer uit als het niet meer hoefde. Maar dat had ik dus mis... heel erg mis.’

‘Een goed verlichte woning schrikt inbrekers af,’ zegt mam, alsof ze niet weet dat zonder helm fietsende kinderen het ergste misdrijf is dat in onze straat ooit is gepleegd.

Ik houd me echter in en rol niet met mijn ogen. Het is namelijk onmogelijk om een discussie met mijn moeder te winnen. Ze doceert toegepaste statistiek op MIT en heeft werkelijk overal actuele cijfers van. Dat is dan ook de reden dat ik nu braaf door haar checklist blader, op weg naar de paragraaf met de kop *C.I.J.-prijsuitreiking*: een lijst van voorbereidingen op de ceremonie waarbij mam de eretitel Carltons Inwoner van het Jaar in ontvangst zal mogen nemen, voor haar bijdrage aan een groot staatsonderzoek naar opiatengebruik.

‘Gevonden!’ zeg ik, terwijl ik razendsnel check of er misschien dingen staan die ik over het hoofd heb gezien. ‘Ik heb je jurk gisteren bij de stomerij opgehaald, dus da’s geregeld.’

‘Daar wilde ik het net met je over hebben,’ zegt mam. ‘Ons vliegtuig landt om halfzes. Theoretisch gesproken is dat genoeg tijd om nog naar huis te komen en me om te kleden, want de ceremonie begint om zeven uur. Maar ik realiseerde me daarnet dat ik jou nog niet heb verteld wat je moet doen als we later komen en regelrecht vanaf het vliegveld naar Mackenzie Hall moeten.’

‘Eh...’ Ik kijk via mijn laptopscherm in haar doordringende blik. ‘Kun je me dan niet gewoon... je weet wel, appen?’

‘Natuurlijk – als dat kán. Maar jij moet je waarschijnlijk wel even aanmelden voor vluchtmeldingen, voor het geval de wifi in het vliegtuig niet werkt,’ zegt mam. ‘We hadden de hele heenweg ook al geen bereik. Maar goed, als we niet vóór zes uur zijn geland, zou ik graag willen dat jij ons op het vliegveld treft en mijn jurk meeneemt. En ik heb natuurlijk ook schoenen en sieraden nodig. Heb je een pen bij de hand? Dan vertel ik je even wat ik wil.’

Daniel pakt nog wat cereals; ik probeer mijn gebruikelijke licht smeulende weerzin van mijn broer te onderdrukken, terwijl ik haastig wat opkrabbel. Mijn halve leven loop ik me al af te vragen waarom ik overal tweemaal zo hard voor moet werken als Daniel. Maar in dit geval heb ik erom gevraagd. Voordat mijn ouders vertrokken heb ik zelf aangeboden om elk aspect van de prijsuitreiking op me te nemen – hoofdzakelijk omdat ik vreesde dat als ik dat níét deed, mijn moeder zou bedenken dat ze beter Daniel kon vragen om haar op de ceremonie aan te kondigen. Mijn broer het wonderkind, die een klas heeft overgeslagen en mij mo-

menteel in elk aspect van ons gezamenlijke laatste jaar overschaduwde, zou immers een veel voor de hand liggender keuze zijn geweest.

Ik kan het gewoon niet helpen dat ik geloof dat mam spijt heeft van haar beslissing. Vooral na gisteren, toen mijn enige beetje roem op school op brute wijze is getorpedeerd.

Mijn maag draait zich om. Ik laat de pen vallen en duw mijn lege ontbijtkom van me af. Mam, alert als altijd, ziet het meteen. 'Ivy, het spijt me. Ik stoor je midden in je ontbijt, is het niet?'

'Geeft niet, ik heb toch geen trek.'

'Maar je moet wel wat eten!' dringt ze aan. 'Neem dan een sneetje geroosterd brood. Of wat fruit.'

Daar moet ik al helemaal niet aan denken. 'Dat krijg ik ook niet weg.'

Mam trekt haar voorhoofd bezorgd vol rimpels. 'Je bent toch niet ziek aan het worden?'

Voor ik de kans krijg om te reageren blaft Daniel er tijdens een luide nephoest uit: 'Uche-uche, Boney, uche-uche...' Ik werp hem een dodelijke blik toe. Dan flitsen mijn ogen weer naar mam op het scherm, om te zien of ze heeft opgevangen wat hij zei.

Natuurlijk heeft ze dat.

'Och, lieverdje,' zegt ze. Haar blik wordt meelevend, maar ook een tikje geïrriteerd. 'Je piekert toch niet nog steeds over die verkiezing?'

'Nee,' lieg ik.

De verkiezing, hét debacle van gisteren. Waarbij ik, drievoudig klas-senvoorzitter Ivy Sterling-Shepard, de examenjaarverkiezing verloor van Brian 'Boney' Mahoney. Die ook nog slechts voor de grap meedeed. Zijn verkiezingsleus luidde letterlijk: 'Wie stemt op de Boney-man, heeft voortaan nergens last meer van!'

Oké, prima. Pakkende slogan. Maar nu is Boney dus klassenvoorzitter en die gaat het komende jaar helemaal niets organiseren – terwijl ik net barstte van de plannetjes om het leven op Carlton High nóg leuker en beter te maken. Zo was ik bezig met een samenwerking met een boerderij uit de buurt, waardoor ons saladebuffet voortaan ook biologische opties zou kunnen bieden; en had ik al met een van de leerlingenbegeleiders gesproken over een mediationprogramma voor het oplossen van geschillen tussen leerlingen. Om nog maar te zwijgen van

een eventueel partnerschap met de bibliotheek van Carlton, waardoor onze schoolbibliotheek naast gewone boeken voortaan ook e-books en audioboeken zou kunnen aanbieden. Ik was zelfs al aan het uitzoeken of de gehele examenklas bloeddonor voor het ziekenhuis van Carlton zou kunnen worden – terwijl ik al flauwval als ik alleen maar een naald zité.

Maar uiteindelijk bleek dus niemand om al die dingen te geven.

En vanochtend om stipt tien uur zal Boney in de examenklas zijn overwinningstoespraak afsteken. Als die ook maar een beetje lijkt op de debatten die we voor deze verkiezing hebben gevoerd, zal deze hoofdzakelijk bestaan uit lange verwarde stiltes en schetengrappen.

Ik heb echt mijn best gedaan om me groot te houden, maar ik kan niet ontkennen dat het pijn doet. Die leerlingenraad was zo mijn ding! Het enige waar ik ooit beter in ben geweest dan Daniel. Nou ja, béter: hij heeft nooit de moeite genomen om zich ook maar érgens verkiesbaar voor te stellen. Maar hoe het ook zij: dit was gewoon van mij.

Mam schenkt me nu een blik die zegt: *Tijd voor de liefdevolle maar strenge aanpak*. Het is een van haar heftigste blikken – slechts één treetje lager dan: *Waag het niet om zo'n toon tegen mij aan te slaan!* 'Lieverdje... ik weet hoe teleurgesteld je bent. Maar je moet er niet in blijven zwelgen, anders maak je jezelf nog ziek.'

'Wie is er ziek?' bast mijn vaders stem van ergens in hun hotelkamer. Een tel later zie ik hem de badkamer uit stappen, gekleed in een casual reisoutfit. Hij wrijft zijn peper-en-zoutkleurige haar droog met een handdoek. 'Ik hoop niet dat jij dat bent, Samantha: we hebben nog een vlucht van zes uur voor de boeg.'

'Nee nee, ik voel me prima, James. Ik zit te praten met...'

Pap loopt naar het bureau waaraan mijn moeder zit. 'Is het Daniel dan? Daniel, heb jij soms iets opgelopen op de club? Ik hoorde dat daar van het weekend een golf van voedselvergiftiging was geweest.'

'Klopt. Maar ik eet daar nooit,' zegt Daniel. Pap heeft mijn broer onlangs een baantje bezorgd, bij een countryclub in een stadje verderop die hij ooit heeft helpen aanleggen. Hoewel Daniel er maar in de bediening werkt, verdient hij er een fortuin aan fooien. Als hij wél een foute garnaal had binnengekregen, had hij zichzelf daarom alsnog naar zijn

werk gesleept – om zijn collectie peperdure sneakers te kunnen blijven aanvullen.

Zoals gebruikelijk ben ik weer de laatste van huize Sterling-Shepard aan wie wordt gedacht. Ik verwacht al bijna dat mijn vader eerst naar onze teckel Mila zal informeren. ‘Er is helemaal niemand ziek,’ zeg ik, zodra zijn gezicht ergens boven mams schouder in beeld verschijnt. ‘Ik zou gewoon... Ik vroeg me af of ik vandaag misschien wat later naar school zou kunnen gaan... om een uur of elf of zo.’

Paps wenkbrauwen schieten verrast omhoog. Ik ben mijn hele High School-tijd nog geen uurtje absent geweest. Niet dat ik nooit ziek ben of zo. Ik moet alleen altijd zo hard mijn best doen om de beste van mijn klas te blijven, dat ik constant panisch ben om achterop te raken. De enige keer dat ik ooit bewust van school heb gespijbeld was zelfs nog drie jaar vóór High School, op mijn elfde of twaalfde, in de eerste klas van Middle School. Toen ben ik spontaan weggeglip van een oersaai excursie naar de Massachusetts Tuinbouwvereniging, met twee jongens uit mijn klas die ik destijds helemaal nog niet zo goed kende.

We zaten vlak bij een van de uitgangen van de zaal toen Cal O’Shea-Wallace op een bijzonder saai moment in de lezing langzaam in de richting van de deur begon te schuiven. Cal was de enige in onze klas met twee vaders. Stiekem had ik altijd al vrienden met hem willen zijn, omdat ik hem grappig vond, omdat hij net als ik een streepje in zijn achternaam had en omdat hij altijd felgekleurde shirts met hypnotiserende patronen droeg. Hij zag dat ik naar hem keek. Toen degene naast me, Mateo Wojcik, ook opmerkte wat er gebeurde, wenkte Cal ons. Mateo en ik keken elkaar aan, trokken onze schouders op – *waarom niet?* – en volgden hem.

Ik dacht eigenlijk dat we gewoon een minuutje schuldbewust op de gang zouden blijven rondhangen, maar de hoofduitgang lag echt recht voor ons te lonken. Toen Mateo de deur openduwde, stapten we regelrecht de felle zon in... én midden in een toevallig passerende parade ter ere van een recent door de Red Sox gewonnen kampioenschap. Dus lieten we ons meevoeren door de menigte, in plaats van braaf terug te keren naar onze plaatsen – waarna we wel twee uur lang met zijn drieën door Boston hadden gedwaald. Vervolgens wisten we zelfs terug te ke-

ren bij de Tuinbouwvereniging zonder dat iemand ons had gemist. Deze hele ervaring – Cal noemde het ‘De Mooiste Dag Ooit’ – smeedde een razendsnelle vriendschap tussen ons drieën, die destijds voor eeuwig leek te zullen duren.

Hij duurde uiteindelijk nog zo’n twee jaar, tot het eind van Middle School, wat in kinderjaren ongeveer hetzelfde is als eeuwig.

‘Elf uur, hoezo elf uur?’ sleurt paps stem me terug naar het heden.

Mam draait zich verbluft om op haar stoel en kijkt hem aan. ‘Er is vanochtend eerst een bijeenkomst naar aanleiding van die leerlingenraadverkiezing,’ zegt ze.

‘Aha,’ verzucht pap. Zijn knappe gezicht krijgt een meelevende uitdrukking. ‘Ivy... Wat er gisteren is gebeurd, is hartstikke jammer. Maar het zegt helemaal niets over jouw talenten of wat jij waard bent. Dit is niet de eerste keer dat een volslagen idioot een functie krijgt die hij niet verdient en het zal ook niet de laatste zijn. Het enige wat je kunt doen, is je hoofd opgeheven houden.’

‘Absoluut.’ Mam knikt zo heftig dat er bijna een lok uit haar ingenieuze kapsel ontsnapt. Maar dat gebeurt niet: die lok zou het niet durven wagen. ‘Het zou me niet eens verbazen als die Brian uiteindelijk al gauw weer aftreedt. Hij is niet echt geschikt voor de leerlingenraad, is het wel? Zodra het nieuwe er voor hem af is, kun jij zijn plaats weer innemen.’

‘Precies,’ zegt pap opgewekt. Alsof het niet pas écht supervernederend zou zijn om klassenvoorzitter te worden omdat Boney Mahoney er geen zin meer in heeft. ‘En vergeet niet, Ivy: wat je verwacht is vaak velen malen erger dan de werkelijkheid. Ik durf te wedden dat het vandaag half zo erg niet wordt als jij nu denkt.’ Hij legt een hand op de rugleuning van mams stoel, waarna ze allebei glimlachend wachten tot ik met ze instem. Het lijkt op mijn laptop net alsof ze poseren voor een foto. Ze zijn het perfecte team: mam kalm en analytisch, pap warm en uitbundig, en beiden immer overtuigd van hun eigen gelijk.

Het probleem met mijn ouders is dat ze nog nooit iets hebben verprutst. Samantha Sterling en James Shepard zijn al een superstel sinds ze elkaar op Columbia Business School hebben leren kennen. Mijn vader stopte na een halfjaar alweer met die opleiding, toen hij had besloten dat

hij liever huizen renoveerde en doorverkocht. Hij begon daarmee in zijn eigen woonplaats, Carlton, een voorstad van Boston die bijna onmiddellijk nadat pap een paar vervallen victoriaanse huizen had aangekocht, trendy werd. Nu, twintig jaar later, is hij een van die recessiebestendige vastgoedontwikkelaars die altijd goedkoop weten aan te kopen en duur weten te verkopen.

Kortom: geen van tweeën begrijpt hoe het is om keihard een vrije dag nodig te hebben. Of zelfs maar een ochtendje.

Ik kan het echter niet over mijn hart verkrijgen om te blijven klagen, met dat dubbele optimisme zo recht voor mijn neus. 'Ja, ik weet het,' zeg ik en ik kan mijn zucht nog net onderdrukken. 'Ik maakte maar een grapje.'

'Mooi zo,' zegt mam met een instemmend knikje. 'Wat trek je vanavond aan?'

'Die jurk die tante Helen me heeft gestuurd,' zeg ik. Ineens voel ik weer een sprankje enthousiasme. Mijn moeders veel oudere zus mag dan al tegen de zestig lopen, ze heeft een uitstekende smaak – en aardig wat vrij te besteden inkomen, dankzij de honderdduizenden liefdesromans die ze jaarlijks verkoopt. Haar laatste cadeau komt van een Belgische ontwerper van wie ik nog nooit had gehoord en is het stijlvolste kledingstuk dat ik ooit heb gehad. Vanavond ga ik het voor het eerst buiten mijn slaapkamer dragen.

'Welke schoenen trek je daarbij aan?'

Eigenlijk heb ik helemaal geen schoenen die deze jurk genoeg recht doen, maar dat kan ik ook niet helpen. Misschien komt tante Helen daar na de verkoop van haar volgende boek mee... 'Zwarte hakken.'

'Perfect,' zegt mam. 'Maar wat het avondeten betreft... Wacht maar niet op ons: wij zitten zo krap in de tijd. Misschien kun je voor jullie tweetjes wat van die chili ontdooien of...'

'Ik ga met Trevor naar Olive Garden,' onderbreekt Daniel haar. 'Direct na de lacrosstraining.'

Mam fronst haar voorhoofd. 'Weet je zeker dat je daar tijd voor hebt?'

Dat zóú mijn broers teken moeten zijn om zijn plannen vlug te wijzigen, maar hij negeert het volkomen. 'Echt wel!'

Mam lijkt te willen protesteren, maar voordat ze iets kan zeggen,

trommelt pap met zijn knokkels op het bureau. 'Samantha, jij moet eens gaan ophangen...' zegt hij. 'Je moet nog inpakken!'

'O ja,' verzucht mam. Ze haat het om zich te moeten haasten als het om inpakken gaat. Ik denk dan ook dat het gesprek ten einde is, maar dan voegt ze toe: 'Nog één ding, Ivy... Heb je je verhaal voor de ceremonie nu helemaal klaar?'

'Natuurlijk.' Ik heb er het grootste deel van het weekend aan zitten werken. 'Ik heb het je gisteren gemaaild, weet je nog?'

'Ja ja, en het is geweldig. Ik bedoelde alleen...' Voor het eerst sinds het begin van dit gesprek kijkt mam me wat onzeker aan, wat bijna nooit gebeurt. 'Je neemt toch wel een printje ervan mee, hè? Ik weet hoe jij... dat je soms erg nerveus kunt worden als je voor een groot gezelschap moet spreken.'

Mijn maag knijpt zich samen. 'Zit al in mijn rugzak.'

'Daniel!' blaft pap opeens. 'Draai je computer eens, Ivy. Ik wil je broer even spreken.'

'Wat? Hoezo?' roept Daniel verdedigend als ik de laptop omdraai.

Mijn wangen beginnen te gloeien als ik denk aan een eerdere vernerding: ik weet precies wat er nu komen gaat.

'Luister eens, zoon.' Ook al zie ik pap nu niet meer, ik kan me precies voorstellen hoe hij zijn strenge gezicht probeert op te zetten. Maar hoe goed hij zijn best ook doet, hij ziet er nooit echt intimiderend uit. 'Ik wil dat je me belooft dat jij in geen geval iets uitspookt met de aantekeningen van je zus.'

'Pap, ik zou nooit... Mijn god!' Daniel zakt onderuit op zijn stoel en rolt overdreven met zijn ogen. Het kost me al mijn zelfbeheersing om geen ontbijtkom naar zijn hoofd te gooien. 'Kan iedereen daar alsjeblieft eens over ophouden? Dat was een grapje! Hoe kon ik nou weten dat ze dat stomme ding echt zou gaan voorlezen?'

'Je hebt het nog niet beloofd,' zegt pap. 'Dit is een belangrijke avond voor je moeder. En je weet hoe overstuur je je zus de vorige keer hebt gemaakt.'

Als ze hier nu over bezig blijven ga ik écht kotsen! 'Pap, het is goed,' zeg ik stijfjes. 'Het was gewoon een stomme stunt. Ik ben er allang overheen.'

‘Mm, zo klink je anders niet,’ merkt pap – terecht – op.

Ik draai mijn laptop weer terug en weet naar hem te glimlachen. ‘Heus, het is oud nieuws.’

Zo te zien aan mijn vaders gezicht gelooft hij me niet. En daar heeft hij gelijk in. Vergeleken met die verse vernedering van gisteren... Oké, dan is wat er afgelopen voorjaar is gebeurd oud nieuws. Maar ik ben daar nog niet – op welke manier of in welke vorm dan ook – overheen.

Het meest ironische is nog wel dat het niet eens een belangrijke toespraak was of zo. Ik moest gewoon een paar afsluitende woorden spreken bij de voorjaarstalentenjacht van ons een-na-laatste High Schooljaar. Ik wist dan ook dat niemand meer echt zou zitten opletten, maar toch had ik het hele praatje opgeschreven, zoals ik altijd doe. Spreken in het openbaar maakt me nu eenmaal nerveus en ik baal ervan als ik daardoor iets vergeet.

Wat ik echter niet wist – totdat ik voor mijn gehele klas op het podium stond – was dat Daniel mijn aantekeningen had gestolen en vervangen door iets anders: een pagina uit tante Helens laatste erotische brandweerroman, *Het vuur vanbinnen*. En ik... ik raakte van de blinde paniek in een soort trance en begon de tekst nog voor te lezen ook – luid. Eerst zweeg iedereen nog verward, omdat ze dachten dat het bij de voorstelling hoorde; toen ze beseften dat dat niet zo was, brak er een hysterisch gelach los. Er moest uiteindelijk een docent het podium op rennen om me te stoppen, ongeveer op het moment dat ik de anatomie van de held tot in de details stond te beschrijven.

Ik begrijp nog steeds niet hoe het heeft kunnen gebeuren; hoe mijn hersenen konden blokkeren, terwijl mijn mond maar door bleef kleppen. Maar dat was wel wat er gebeurde en het was meer dan vernederend. Vooral omdat ik er niet aan twijfel dat dat het exacte moment is geweest waarop de hele school mij als één grote grap begon te zien.

Boney Mahoney heeft het slechts officieel bevestigd.

Pap is mijn broer nog steeds de les aan het lezen, ook al kan hij hem niet langer zien. ‘Je tante is een geniale creatieve geest, Daniel. Als jij ooit half zo veel succes met je werk krijgt, mag je je al gelukkig prijzen.’

‘Ja-ha, weet ik...’ mompelt Daniel.

‘Over je tante gesproken... Ik zag voordat we vertrokken dat ze een voorpublicatie van *Je kunt de hitte niet aan* had opgestuurd. O wee, als ik daar vanavond iets uit hoor, want dan...’

‘Pap... hou op,’ onderbreek ik hem. ‘Er gaat niets fout. Vanavond wordt perfect.’ Ik dwing mezelf om overtuigd te klinken terwijl ik mijn moeders blik zoek. Haar ogen zijn groot en staan ongerust – het is alsof ik al mijn recente mislukkingen erin weerspiegeld zie. Ik móét mezelf weer op de rails zien te krijgen, om die blik voor eens en voor altijd uit te wissen. ‘Het wordt precies zoals jij het verdient, mam. Dat beloof ik je.’